

มาตรา ๑๒ สิทธิสุดท้ายของชีวิตที่เลือกได้ เพื่อสู่ที่ปลายทาง

(ตอน ชีวิตตอนปลายที่มีคุณค่าและศักดิ์ศรี)



โดย นายแพทย์กัญญ โศธรวัธชัย (โย)
สนับสนุนโดย สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

มาตรา ๑๒ สิทธิสุดท้ายของชีวิตที่เลือกได้ เพื่อสุขที่ปลายทาง

(ตอน ชีวิตตอนปลายที่มีคุณค่าและศักดิ์ศรี)



โดย นายแพทย์กัญญ์ โศภิต (โย)
สนับสนุนโดย สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

พิมพ์ครั้งแรก	พฤศจิกายน ๒๕๖๘
จำนวน	๓,๐๐๐ เล่ม
ผู้เขียน	นายแพทย์ภิญโญ ศรีวีระชัย (โย)
บรรณาธิการ	นายแพทย์สุเทพ เพชรமாக นางจุฑามาศ โมฬี
จัดพิมพ์และเผยแพร่	สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ ชั้น ๓ อาคารสุขภาพแห่งชาติ เลขที่ ๘๘/๓๙ หมู่ที่ ๔ ถ.ติวานนท์ ๑๔ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐ โทร ๐๒ ๘๓๒ ๙๐๐๐ www.nationalhealth.or.th
พิมพ์ที่	บริษัท พิมพ์สิริพัฒนา จำกัด ๑๘ ซอยทุ่งมังกร ๘ แขวงนิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐ โทร ๐๙๒ ๒๘๓ ๑๑๕๒



สถิตในดวงใจตราบนิจนิรันดร์

น้อมศิริกราน กราบแทบพระยุคลบาท

ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นอันหาที่สุดมิได้

ข้าพระพุทธเจ้า... นายแพทย์สุเทพ เพชรมาก และคณะเจ้าหน้าที่

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

คำนำ

ในช่วงเวลาที่มีความเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีทางการแพทย์มีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และวันที่สังคมของเราก้าวเข้าสู่ยุคสังคมสูงวัยอย่างเต็มรูปแบบ การส่งเสริมสิทธิของผู้ป่วยและบทบาทของครอบครัวก็ต้องยิ่งชัดเจนมากขึ้น สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) มีบทบาทในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิและหน้าที่ด้านสุขภาพอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะ สร้างความตระหนักรู้ในสิทธิการ “แสดงเจตนาในการดูแลระยะท้าย” ภายใต้มาตรา ๑๒ แห่ง พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้เป็นเรื่องที่ประชาชน ครอบครัว บุคลากรทางการแพทย์ และสังคมสามารถเข้าถึงและเข้าใจได้อย่างชัดเจน

ขอขอบคุณ นายแพทย์ภิญโญ ศรีวิระชัย (โย) ศูนย์บริรักษ์ โรงพยาบาลศิริราช ผู้เขียนรังสรรค์เรื่องสั้นที่สะท้อนความจริงของชีวิตช่วงสุดท้ายอย่างอ่อนโยน และทรงพลัง พร้อมทั้งเชิญชวนให้ทุกคนหันมาพูดคุย “เรื่องที่มักเลี่ยง” ด้วยความกล้าหาญ และด้วยความรัก – รักตนเอง รักผู้เป็นที่รัก และรักความหมายของชีวิตในช่วงสุดท้าย และขอขอบคุณภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนที่ได้ร่วมสร้างสภาพแวดล้อมให้สังคมไทยกล้าที่จะพูด กล้าที่จะตัดสินใจ และกล้าที่จะดูแลชีวิตของตนเองอย่างมีศักดิ์ศรี เพื่อให้สิทธิ ตามมาตรา ๑๒ เป็นจริงในชีวิตประจำวันของประชาชน

หนังสือเล่มนี้ได้นำเสนอเรื่องราวผ่าน “เรื่องสั้น” ที่สะท้อนศักดิ์ศรี
ของความเป็นมนุษย์ การเลือกที่จะมีส่วนร่วมในการกำหนดเส้นทางสุดท้าย
ของชีวิต เพียงพอที่จะเป็น “คู่มือ” สร้าง “แรงบันดาลใจ” ให้ครอบครัว บุคลากร
ทางการแพทย์ ชุมชน และผู้ดูแล ได้ยืนร่วมกัน ณ จุดที่ทุกคนอาจเลือกเดิน
“ทางสุดท้ายของชีวิต” ด้วยความตระหนักรู้ เข้าใจและพร้อมใจ ขอเชิญชวนผู้อ่าน
ให้เปิดใจ ชวนครอบครัวพูดคุย ให้ชุมชนได้มีบทสนทนา และให้บุคลากรทางการแพทย์
ได้เข้าใจว่า “การเตรียมพร้อมเพื่อชีวิตตอนปลาย” ไม่ได้หมายถึงความสิ้นหวัง
แต่คือการมอบของขวัญที่ดีที่สุด คือ ความสงบใจ ความรักที่ยังอยู่ และการเลือก
ทางเดินด้วยตนเอง

ขอให้หนังสือ “มาตรา ๑๒ สิทธิสุดท้ายของชีวิตที่เลือกได้ เพื่อสุขที่ปลายทาง”
ได้เข้าไปอยู่ในหัวใจผู้อ่านทุกคน และเป็นแรงผลักดันให้สังคมไทยเข้าใจและ
แสดงเจตนาร่วมกันอย่างมีคุณค่า



(นายแพทย์สุเทพ เทชรมาก)

เลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สารบัญ

ตอนที่ ๑: ...จากวันนั้น สู่ปัจจุบันในวันนี้...

หน้า ๗

ตอนที่ ๒: ...เมื่อคุณมีสิทธิ์ ผมก็มีสิทธิ์...

หน้า ๒๓

ตอนที่ ๓: ...ทำเพื่อใคร?...

หน้า ๓๕

ตอนที่ ๔: ...มีความสุขมาก ๆ นะคะแม่...

หน้า ๔๗

ตอนที่ ๕: ...ผมไม่ยอมให้แม่ตาย...

หน้า ๕๘

ตอนที่ ๑

...จากวันนั้น สู่ปัจจุบันในวันนี้...



- บุคคลมีสิทธิในการทำหนังสือแสดงเจตนาฯ ตามมาตรา ๑๒
- พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือ
- ในการสื่อสารกับครอบครัวและบุคลากรสาธารณสุข
- ให้ทราบถึงความต้องการในช่วงสุดท้ายของชีวิต
- และในปัจจุบัน สามารถทำผ่านระบบ e-Living will ได้อีกด้วย

รุ่งเช้าของวันนี้ เป็นอีกเช้าที่แสนธรรมดาในความรู้สึกของอรุณา เธอตื่นขึ้น แต่งตัว แต่งหน้า และกินอาหารตามเวลาเดิมดังเช่นทุกวัน อรุณาทำกิจวัตรเช่นนี้ อยู่ซ้ำ ๆ จนเธอเริ่มสงสัยว่าจะทนอยู่กับความจำเจนี้ได้อีกนานแค่ไหน

แต่ระหว่างที่กำลังดักข้าวใส่ปากพร้อมกับเป่าลมหายใจแห่งความน่าเบื่อ เสียงหวอของรถพยาบาลอันดังลั่นก็ค่อย ๆ ใกล้เข้ามาและดูเหมือนว่าจะดังที่สุด อยู่ที่ตำแหน่งหน้าบ้านของเธอ

อรุณาสาวเท่าไร ๆ ไปเปิดประตูเพื่อสำรวจหาสาเหตุของความผิดปกติ ดังกล่าว เธอเห็นเจ้าหน้าที่ในชุดสีขาวหลายคน ต่างวิ่งวนกันอย่างขะมักเขม้นเข้าไปในบ้านของยายยอมน บ้านที่ใช้กำแพงร่วมกันกับเธอ อรุณาเฝ้ามองการทำงานของ ผู้ที่เธอสันนิษฐานว่าเป็นบุรุษพยาบาลด้วยความสงสัย จนเห็นพวกเขาลากเปลสนาม ที่มีตาเกือบนอนนิ่งอยู่บนนั้นออกมา เธอจึงพอที่จะเดาความได้



และทันทีที่ตาเกื้อถูกนำตัวขึ้นไปบนรถ เสียงจากเครื่องมือที่ใช้ตรวจติดตามสัญญาณชีพก็ร้องลั่นกันเซ็งแซ่ อรุณาค้นว่าคล้ายกับฉากหนึ่งในละครทางการแพทย์ที่เธอเพิ่งดูจบ..ฉากที่หัวใจของพระเอกหยุดเต้น

บุรุษพยาบาลรีบกดหน้าอกให้ตาเกื้อเพื่อหวังที่จะช่วยกู้ชีวิตให้กลับคืน

แต่ทันใดนั้น ยายยอมก็รีบวิ่งตามมาเท่าที่ความเร็วของหญิงชราผู้หนึ่งจะพอทำได้ พร้อมกับเสียงอึกทึกดังโหวกเหวกไปจนทั่ว

“ไม่ต้องทำ ไม่ต้องทำ ตาเขาสั่งเอาไว้”

อรุณาเตรียมใส่รองเท้าทันทีเพื่อจะตรงไปช่วยยายยอม เพราะเมื่อประเมินจากสายตาแล้ว เจ้าหน้าที่ คงจะไม่ยอมหยุดจากกิจกรรมที่กำลังร่วมกันกระทำอยู่เป็นแน่

แต่แล้วสายลมแห่งวันวานก็พัดเข้ามาปะทะร่างของหญิงสาวจนแข็งเกร็ง อรุณามองเห็นภาพในวันเก่า..วันที่แม่ซึ่งเป็นผู้ป่วยติดเตียงจากภาวะเส้นเลือดในสมองแตกแล้วเกิดการสำลัก ในวันนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับเช้าในวันนี้ มีเพียงแต่ตัวละครเท่านั้นที่เปลี่ยนไป

“ยายมีหลักฐานเหรว่าตาสั่งเอาไว้จริง ไม่ใช่จะปล่อยให้ตาตายเพื่อหวังเงินประกันหรอกนะ”

ยายยอมไม่เข้าใจว่าหลักฐานที่ถูกกล่าวถึงคืออะไร จึงได้แต่ยืนยันไปในสิ่งที่ตนได้รับการฝึกฝนมา

“อย่าทำ ไม่ต้องทำ ตาสั่งเอาไว้ว่าอย่าให้ทรمان !”

ยายยอมตะโกนคำพูดของตาเกื้อที่ย้านักย้าหนวยอย่างนั้นซ้ำ ๆ ด้วยน้ำเสียงที่ตึงขึ้นเรื่อย ๆ แต่ทุกอย่างกลับยังคงดำเนินไปตามมาตรฐานการกู้ชีพทางการแพทย์ จนเมื่อยายยอมแน่ใจว่าบุรุษพยาบาลตรงหน้าคงไม่ยอมทำตามในสิ่งที่ตนร้องขอ เธอจึงตะกายร่างขึ้นไปบนรถฉุกเฉินอย่างทุลักทุเล และพยายามก่อกวนการทำงานของเจ้าหน้าที่จนสุดกำลัง

“ยายอย่ามาป่วนได้มั๊ยครับ ถ้าทำอย่างนี้ตาจะไม่พินเอนนะ”

พนักงานขับรถทอดถอนใจกับพฤติกรรมของหญิงสูงวัยที่เห็น แล้วเขาก็เข้าช่วยทีมบุคลากรโดยการดึงตัวของยายให้ถอยห่างออกไป แต่แล้วยายยอมก็ยังสามารถดิ้นจนหลุดออกจากกล้ำแวนอันใหญ่โตคู่นั้น

“..ถึงยังงี้ตาก็ไม่พิน..เขาเป็นมะเร็ง..เขาไม่พินขึ้นมารอก..”

แม้ในช่วงแรกน้ำเสียงของยายยอมจะเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว แต่บัดนี้กลับอ่อนลงจนกลายเป็นการขอร้อง..ขอร้องเพื่อให้เจ้าหน้าที่ได้โปรดยุติการสร้างความทรมานแก่บุคคลที่เธอรักเสียที

ในที่สุด ยายยอมก็เข้าไปเกาะเกี่ยวกับร่างของตาเกื้อที่เริ่มขาวซีดจนสำเร็จ ยายเกาะตาเอาไว้นั่น และเกาะไว้ด้วยความรักทั้งหมดที่ยายมี โดยที่ไม่ได้เกี่ยวให้ตาต้องยึดอยู่ในชาติภพนี้อีกต่อไป

“..ปล่อยตาให้ไปอย่างสบายเถอะนะ..อย่าทำให้ตาต้องทรมานอีกเลย..”

“ถ้าตั้งใจไม่ให้รักษาตั้งแต่ต้น แล้วยายจะตามพวกผมที่เป็นหน่วย EMS มาทำไม!”

บุรุษพยาบาลกล่าวอย่างหัวเสีย แต่ยายยอมก็ไม่ได้ตอบอะไร พร้อมทั้งไม่ยอมผลัดตัวออกจากร่างของตาเกื้อแม้แต่หน่อยเลย ในวินาทีนั้น แม้สายตาของยายยอมจะพร่าเลือนไปด้วยม่านน้ำตา แต่ยายก็พอมองเห็นอรุณาซึ่งนั่งร้องไห้อยู่ที่หน้าประตูบ้านของตนเอง



อรุณาได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของตาเถื่ออย่างเป็นทางการในช่วงเย็นของวันนั้น จากเสียงที่สื่อและเล่าต่อกันมา ทำให้เธอพองับใจความได้ว่า..จนแล้วจนรอด..เจ้าหน้าที่ทั้งหลายก็สามารถหาวิธีพาตาเถื่อไปถึงโรงพยาบาลได้สำเร็จ โดยทำการช่วยฟื้นคืนชีพไปด้วยตลอดเส้นทาง

แม้อรุณามีความตั้งใจอย่างมากที่จะไปให้กำลังใจยายยอม และแสดงความเสียใจกับการจากไปของตาเถื่อที่งานบำเพ็ญกุศล แต่เธอก็ติดเดินทางไปสัมมนาค่วนที่ต่างจังหวัดหลายวัน และคงไม่ทันงานฌาปนกิจที่มีแผนจะจัดขึ้นในวันมะรืน

ดังนั้น หลังจากทีอรุณาเสร็จสิ้นภารกิจและได้กลับมาถึงบ้าน เธอจึงถือโอกาสนำของฝากเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้แก่อายยอม เพื่อจะถือโอกาสสอบถามถึงสารทุกข์สุกดิบที่เกิดขึ้นไปด้วยพร้อมกัน

อรุณาคกริ่งที่หน้าบ้านถึง ๓ รอบจนเกือบถอดใจ กว่ายายยอมจะเดินมาเปิดประตู เธอพยายามเก็บอาการให้ได้มากที่สุดเมื่อเห็นสภาพผมเผ้าอันรุงรังและได้กลิ่นสาปที่ลอยมาจากเนื้อตัวของยาย

“หนูนำขนมมาฝากค่ะ เจ้านั่งดังมากเลยนะคะยาย”

ยายยอมรับขนมนั้นมาโดยไม่ได้เปลี่ยนสีหน้าและไม่ได้กล่าวสิ่งใด

“เออ..หนูขอแสดงความเสียใจกับการจากไปของคุณตาด้วยนะคะ..แล้วตอนนี้..ยายเป็นยังไงบ้าง”

ยังคงไม่มีถ้อยคำที่หลุดออกมาจากปากของยายยอมเช่นเดิม

“ถ้าอย่างนั้น..ยายทานข้าวหรือยังคะ”

ยายยอมนิ่งเฉยจนอรุณาไม่แน่ใจว่ายายได้ยินสิ่งที่ตนกำลังสื่อสารอยู่หรือไม่ แต่เธอก็ไม่ละความมุ่งหมายที่ตั้งใจในการมาที่นี่

“หนูเดาว่ายายยังไม่ได้ทานอะไรเลยใช่ไหมคะ”

คราวนี้อรุณาเลือกที่จะไม่รอคำตอบ และถือวิสาสะพายายเข้ามานั่งถึงห้องครัวในบ้านของยายเอง

“คุณยายทานขนมี่รองท้องไปก่อนนะคะ หนูขออนุญาตชงชาร้อน ๆ สัก
ถ้วยเดียว”



อรุณาจัดแจงนำน้ำใส่กาแล้วเริ่มต้ม

“วันนี้ หนูขอเลือกซาอู่หลงกลินดอกมะลิให้ยายนะ”

อรุณากล่าวไปพลง ใส่ใบซาอบแห้งลงในกาใบเล็กไปพลง เธอดูไม่ได้เก้อเงิน เพราะเคยเข้ามาชงชาและพูดคุยกับทั้งยายยอมและตาเก้ออยู่บ้างแล้วเป็นครั้งคราว

และเมื่ออรุณารินน้ำร้อนลงไปจนท่วมใบ กลิ่นมะลิอันหอมหวานของชาก็เริ่มส่งไปทั่วบริเวณ อรุณารินชาใส่แก้ว ๒ ใบ พร้อมแกะขนมอีกห่อที่ติดมือมาด้วยใส่ลงในจาน แล้วนำไปวางที่ด้านหน้าของยายยอม

อรุณาหย่อนตัวลงที่เก้าอี้ด้านข้าง แล้วเอื้อมมือไปหยิบขนมชิ้นหนึ่งใส่ปาก และดื่มชาไปด้วยอีกหนึ่งอีก แต่ยายยอมยังคงนิ่งเฉย

“ยายคะ มีอะไรอยากเล่าให้หนูฟังมั๊ย”

แม้ยายยอมจะเหมือนมองตรงไปที่ปฏิทินซึ่งแขวนเอาไว้ที่ผนังด้านหลังของห้องครัว แต่อรุณากลับรู้สึกว่ายายไม่ได้รับรู้สิ่งใดที่ปรากฏในลานสายตาแม้แต่่น้อย เธอจึงเอื้อมไปจับมือของยายยอมเอาไว้เบา ๆ

“..ยายคะ..”

เป็นครั้งแรกที่ยายยอมมีปฏิกิริยาตอบกลับอย่างมีความหมาย ยายมองลงมาที่มือของอรุณาพร้อมน้ำตาที่ไหลอย่างช้า ๆ จากบางสิ่งที่ท่วมจันทันอยู่ภายในของหญิงสูงวัยผู้นี้

“หนูรู้ค่ะว่ายายเสียใจ เพราะหนูก็ยังเสียใจกับการจากไปของตาเลย”

จากน้ำตาที่หลังไหลออกมาอย่างเงียบ ๆ ตอนนี้เริ่มผสมปนเปไปกับเสียง
สะอึกสะอื้น

“ยายรู้สึกยังไงบ้างคะ”

ริมฝีปากของยายยอมสั่นร้าว รวมถึงมือที่อรุณากำลังสัมผัสอยู่ด้วยก็เช่นกัน

“ยายช่วยตาไม่ได้ ! ยายช่วยตาไม่ได้ !”

ถึงแม้ว่าอรุณจะพอบาดได้จากความทรงจำที่ไม่กระจางชัด แต่เธอก็ตัดสินใจ
ถามออกไปเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน

“คุณยายเล่าให้หนูฟังเพิ่มเติมหน่อยสิคะ ว่าที่ช่วยตาไม่ได้ ยายหมายความว่า
อย่างไร”

“ตาเคยสั่งยายไว้แล้ว ว่าถ้าเป็นอะไร ตาอยากจากไปอย่างไม่ทรมาน !”

“แล้วคุณยายได้ทำตามสิ่งที่คุณตาได้บอกเอาไว้หรือเปล่าคะ”

“..วันนั้น..ตาเหนื่อยมาก..ยายใจคอไม่ดี..จึงรีบโทรเรียกรถพยาบาล..หวังให้
หมอมาช่วยให้ยา..ตาจะได้สบายขึ้น..แล้ว..จากไป..แต่หมอกลับมาบีบหัวใจ..ทั้ง ๆ
ที่ตาสั่งเอาไว้แล้วว่า..อย่าทำ !”

“แล้วตอนนั้น คุณยายทำยังไงบ้างคะ”

“..ยายพยายามห้ามหมอไม่ให้ทำ..แต่หมอไม่ฟัง..อ้างแต่ว่าคำพูดของยายไม่มีหลักฐาน..ยายก็ไม่ว่าจะไปเอาหลักฐานอะไรมาให้หมอ..เพราะตาก็มีแต่สิ่งเสียเอาไว้”

“ยายก็เลยรู้สึกผิดที่ไม่สามารถทำตามที่คุณตาบอกเอาไว้ได้ ไข่มัยคะ”

ยายยอมพยักหน้าพร้อมน้ำตาที่หยดลงบนโตะ

“แต่เท่าที่หนูฟังเมื่อสักครู่นี้ หนูเข้าใจว่าคุณยายก็ได้พยายามทำเท่าที่จะทำได้แล้วไข่มัยคะ”

ศิระชะของยายยอมก้มลงช้า ๆ อีกครั้ง

อรุณาบมือของยายยอมที่จับไว้ให้แน่นขึ้นกว่าเดิม

“ยายคะ แค่อนุได้ฟัง หนูยังรับรู้ถึงความพยายามของคุณยายเลยคะ หนูเชื่อมาก ๆ ว่าคุณตาต้องรู้สึกได้มากกว่าหนูอย่างแน่นอน”

“..แต่..แต่ยายก็ทำไม่ได้ !”

“..แต่ยายก็ได้พยายามทำอย่างดีที่สุดแล้วนะคะ..”

ยายยอมพุบหน้าลงบนโตะแล้วร้องไห้ ผ่านไปได้สักพักหนึ่ง ในบรรยากาศที่เหมือนว่าทุกสิ่งกำลังจะมุ่งไปสู่ทางที่ดี จู่ ๆ ยายยอมก็ร้องร่ำคร่ำครวญขึ้น

“..อีกไม่นาน..ยายก็จะต้องตามตาไป..ยายมีสิทธิ..ที่จะตายอย่างสงบในบ้านหลังนี้มัย..”

อรุณารู้ดีว่าสิ่งที่ยายยอมพูดเป็นความจริง เพราะยายก็เป็นผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายเช่นเดียวกัน

“คุณยายมีสิทธิ์สิคะ”

“..ยายต้องทำยังไง..หรือยายต้องทนทรมานอยู่ที่บ้าน..แล้วไม่ต้องโทรไปตามหมอ..”

อรุณาเดินไปหยิบกระดาษและปากกาจากโต๊ะที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลจากนั้น จึงกลับมานั่งลงที่เดิม

“คุณยายเล่าให้หนูฟังได้มั๊ยคะ ว่าต้องการอะไร และหนูจะขอจดในสิ่งที่คุณยายบอกเอาไว้ด้วยค่ะ”

“..หนูจะจดไว้ทำไม..”

“เพราะหนูจะเขียนความต้องการของคุณยายออกมาเป็นเอกสารค่ะ เมื่อยายอ่านที่หนูเขียนแล้วไม่เปลี่ยนแปลงอะไรเพิ่มเติม เพียงแค่อายเซ็นชื่อและเอกสารฉบับนี้ก็จะกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า living will และจะเป็นหลักฐานทางกฎหมายที่ใช้ยืนยันความต้องการของผู้ป่วยเพื่อให้หมอทำตามค่ะ”

“ยายมีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนี้ได้จริง ๆ เหมอ”

ยายยอมปาดน้ำตาที่เริ่มจะหยดไหล



“ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะขอจากไปอย่างสงบค่ะคุณยาย เพียงแค่เขียนความต้องการเอาไว้ให้ชัดเจน”

หลังจากที่อรุณาอธิบายจบ เธอก็สอบถามแผนการของชีวิตในระยะสุดท้ายที่ยายยอมตั้งใจ และช่วยเขียนลงในกระดาษ แล้วยื่นให้ยายเพื่ออ่านทบทวนก่อนที่จะลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน

หลังจากวันนั้น อรุณามาเยี่ยมยายบ่อยครั้งเท่าที่เธอพอจะทำได้ เพราะยายไม่มีลูกหลานที่คอยช่วยดูแลอย่างใกล้ชิด

คืนวันที่ผ่านมา อรุณารู้ว่าโรคมะเร็งของยายยอมกำลังค่อย ๆ กัดกินวันเวลาจนเหลือน้อยลงเต็มที

และในเช้าธรรมดวันหนึ่งของอรุณา เธอได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นตั้งแต่ฟ้ายังมืด แม้จะยังสับสนสละสลือ แต่อรุณาก็รีบรับสายโดยทันทีเพราะเห็นหน้าจอแสดงชื่อที่บ้านทักไว้ว่า ‘ยายยอม’

“..ยาย..เหนื่อย..”

คำพูดสั้น ๆ ของยายยอมกระชากความรู้สึกง่วงเหงาหาวนอนของอรุณาให้หายไปจนหมดสิ้น

“หนูจะรีบไปหาที่บ้านค่ะ !”

อรุณารีบใส่เสื้อคลุมอย่างลวก ๆ และระหว่างที่วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เธอก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นกดเพื่อเรียกรถพยาบาลไปด้วย

อาการของยายยอมแยลงอย่างเห็นได้ชัด ยายหายใจถี่และเร็วจนตัวโยนจากมะเร็งที่กระจายไปทั่วทั้งปอด อรุณารีบนำยาช่วยบรรเทาอาการมาให้ยายกิน แต่หลังจากผ่านไปประมาณ ๑๐ นาที อาการของยายยอมก็ยังคงไม่ทุเลา หัวใจของอรุณาจึงเริ่มเต้นเร็วและแรงขึ้น

เสียงรพพยาบาลดังเข้ามาและหยุดที่หน้าบ้านของยายยอม อรุณารู้สึก
ใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ในชุดขาวหลายคนรีบวิ่งเข้ามาเพื่อให้การช่วยเหลือ

“คุณยายมีมะเร็งกระจายไปทั่วเลยคะ และได้ส่งไว้แล้วว่าจะขอรักษา
แบบประคับประคอง”

อรุณารับรายงานประวัติของผู้ป่วยให้ฟัง

บุรุษพยาบาลรีบรุดเข้ามาตรวจยายยอมที่ความรู้สึกกำลังค่อย ๆ หมดไป
และแจ้งแก่อรุณาว่าจะต้องใส่ท่อช่วยหายใจให้ยายโดยทันที

“แต่คุณยายส่งไว้แล้วคะว่าไม่ต้องการใส่ท่อช่วยหายใจ”

เจ้าหน้าที่ร่างใหญ่หันขวับมาทางอรุณา แล้วตั้งคำถามขึ้นเสียงดัง

“ถ้าไม่ต้องการความช่วยเหลือ แล้วจะเรียก EMS มาทำไมครับ”

“คุณยายต้องการเสียชีวิตที่บ้าน แต่อยากให้ทางหมอช่วยบรรเทาอาการ
ที่ทุกข์ทรมานให้คะ”

พยาบาลอีกคนที่ตามเข้ามาที่หลังพร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ถึงกับชะงักไป

“ว่าแต่คุณเป็นอะไรกับผู้ป่วยครับ”

“ฉันเป็นเพื่อนบ้านคะ”

“เพื่อนบ้านไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจในเรื่องนี้ครับ”

“แต่ฉันมีลายลักษณ์อักษรที่คุณยายเคยลงชื่อไว้ด้วยค่ะ”

อรุณาเดินไปที่ตู้แล้วเปิดดูลิ้นชักเก็บเอกสารทีละชั้น เธอตกใจที่ living will ซึ่งเพิ่งช่วยกันทำไว้เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนกลับไม่ได้อยู่ในที่ที่มันควรจะเป็น

“อยู่ไหนครับ คุณกำลังทำให้การรักษาล่าช้าและมีโอกาสที่จะทำให้ผู้ป่วยเสียชีวิตนะครับ”

มือไม้ของอรุณาสั่นระรัว แต่นั่นยังไม่เท่ากับชีพจรของเธอในขณะนี้

“ขอเวลาแป๊บหนึ่งค่ะ”

อรุณาตะโกนตอบ และไล่เปิด รวมถึงรื้อค้นลิ้นชักทั้งหมดอีกครั้ง แต่ก็ยังไม่พบ living will

“ผู้ป่วยกำลังจะหยุดหายใจแล้ว ผมขอให้การช่วยเหลือก่อนนะครับ”

“เดี๋ยวค่ะ นี่ค่ะหลักฐาน !”

อรุณาเปิดเอกสารจากโทรศัพท์มือถือส่วนตัวให้แก่เจ้าหน้าที่ดู โชคดีที่เธอนึกขึ้นมาได้ว่าวันที่ชวนยายยอมทำหนังสือแสดงเจตนาฉบับนั้น อรุณาขอทำเก็บไว้เป็น e-Living will ด้วยอีกหนึ่งฉบับ

บุรุษพยาบาลรับโทรศัพท์มาอ่านข้อมูลที่ถูกบันทึกไว้ด้วยความรวดเร็ว
หลังจากนั้น จึงให้การรักษาโดยฉีดยาเพื่อบรรเทาอาการให้แก่อยายอมแทน

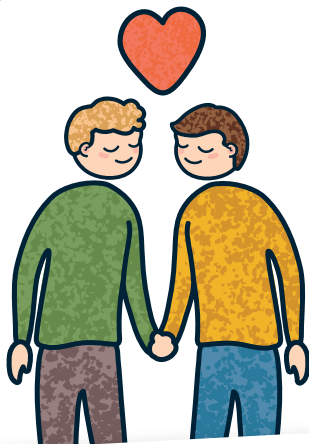
อาการเหนื่อยของยายยอมบรรเทาลงอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อผ่านไปอีก
เพียงไม่นาน หัวใจของยายก็ค่อย ๆ เต้นช้าลง..ช้าลง..และหยุดไป



- ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะงอกออกไปอย่างสงบ เพียงแค่เงิน Living will
- เอาไว้ให้ชัดเจน และเอกสารฉบับนี้จะกลายเป็นหลักฐานทางกฎหมาย
- ที่ใช้ยืนยันความต้องการของผู้ป่วยเพื่อให้บุคลากรทางการแพทย์
- สามารถทำตามได้อย่างแท้จริงและสบายใจ
-

ตอนที่ ๒

...เมื่อคุณมีสิทธิ์ ผมก็มีสิทธิ์...



- การพหุฆาต คือการจัดการกับความทุกข์ทรมานโดยการเร่งความตาง
- ในใจกลั้วเข้ามา ในขณะทีการดูแลแบบประคับประคอง
- เป็นการรักษาที่ไม่ทั้งรังแะเร้าความตาง แต่เป็นการเคารพในทุกหน้าที่
- ที่ผู้ป่วยเหลืออยู่ และช่วงดูแลให้ช่วงเวลาเหล่านั้น
- เกิดคุณภาพที่ดีเท่าทีจะเป็นไปได้

ปิยะ มองไปหามิน คูชีวิตที่เพิ่งจดทะเบียนหลังจากกฎหมายสมรสเท่าเทียม ถูกประกาศใช้ มินกำลังตั้งหน้าตั้งตาเก็บกระเป๋าอย่างเอาเป็นเอาตาย ถ้ามองจาก สายตาของคนภายนอก เรี่ยวแรงของมินดูเหมือนจะมีไม่มาก แต่ปิยะกลับรู้สึกว่ าลังภายในของมินยังคงเต็มเปี่ยมอยู่เช่นเดิม

“วันนี้ มินไม่ปวดหัวบ้างเลยเหรอ”

ปิยะถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง เพราะหลังจากที่แพทย์เจ้าของไข้ได้แจ้ง ความจริงแก่พวกเขาเมื่อเดือนก่อน ว่ามะเร็งในสมองของมินไม่ตอบสนองต่อยาเคมี บำบัดที่ใช้รักษา ปิยะก็สังเกตเห็นว่ามินต้องพึ่งยาแก้ปวดอย่างแรงวันละจำนวนมาก อยู่เป็นประจำ

“ปวดสิ ปวดมากด้วย”

มินละจากกองเสื้อผ้าที่เพิ่งรื้อออกมาจากตู้ เขาเผลอสบตากับปิยะแล้วรีบ เบนสายตาหนีไป

“..และนี่แหละ คือเหตุผลที่ผมต้องไป..”

ปิยะถอนหายใจ แม้จะเคยพูดไปหลายครั้งแล้วในเรื่องนี้ แต่เขาก็อดไม่ได้ ที่จะต้องเอ่ยอีกในเรื่องเดิม

“มินไม่ไปไม่ได้เหรอ ผมยังอยากอยู่ข้าง ๆ คุณอยู่นะ”

“ผมเข้าใจ แต่ผมไม่อยากอยู่ข้าง ๆ คุณอีกแล้ว”

ดวงตาของมินสั่นไหว เช่นเดียวกับมือที่ถูกซุกเอาไว้ใต้กองผ้าในเวลานี้
ปิยะเดินเข้ามาและนั่งลงที่พื้นข้างมิน

“..ไม่ว่ามินจะเป็นยังไง ผมก็ยังรักคุณเหมือนเดิมนะ..”

มินไม่กล้าแม้กระทั่งจะเงยหน้าขึ้น เขาจึงแสร้งทำเป็นง่วนอยู่กับการพับเสื้อ
ซ้ำไปซ้ำมา

“ผมรู้ ผมรู้..แต่ผมอยากให้คุณจดจำผมได้เฉพาะวันเวลาที่เรามีความสุข
ด้วยกัน ไม่ใช่วัน..”

เสียงของมินขาดหายไปในความเงียบรอบตัว

“..แต่เราเคยสัญญากันแล้วนี่ ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ เราก็จะอยู่ด้วยกัน..”

มินหวนคิดถึงในคืนวันแต่งงานที่เพิ่งผ่านมาแค่ ๓ เดือน เขายังคงจำได้
ดีเสมอถึงบรรยากาศ ความรัก ความไวใจ และคำพูดต่าง ๆ ที่เขาทั้งคู่ต่างเคย
ได้ให้สัญญาไว้ต่อกัน

“..ผมขอโทษ..”

“มินไม่ต้องขอโทษผมหรอก แค่เปลี่ยนใจก็พอ”

“ปียะ คุณกำลังทำให้ผมต้องลำบากใจนะเนี่ย ขอให้ผมได้เป็นผู้เลือก
ตอนจบของชีวิตด้วยตัวของผมเองเถอะนะ”

ปียะนั่งเงียบไปสักครู่ ก่อนที่จะพูดต่อ

“แล้วมิน..ไม่คิดถึงความรู้สึกของผมบ้างเหรอ”

“..ผมขอร้องล่ะ คุณอย่าทำอย่างนี้เลย..”

“ก็มีนอยากเลือกตอนจบของชีวิตด้วยตัวของคุณเอง..แล้ว..แล้วคุณก็
เลือกด้วยใจมั่วๆ ที่จะทิ้งผมไว้ให้เหลือตอบสุดท้ายของชีวิตที่ไม่มีคุณ..ทำไมมันถึง
ใจร้ายกับผมได้ขนาดนี้!”

มินโผล่ตัวเข้ากอดปียะอย่างเต็มแรง

“..คุณก็รู้ว่าชีวิตของผมกำลังนับถอยหลัง..ผมมีแต่จะแย่งลงเรื่อย ๆ..
วันหนึ่งผมก็จะกินไม่ได้ พูดไม่ได้ แล้วก็รู้สึกตัว..ปล่อยให้ผมได้ไปจากคุณตั้งแต่
ตอนนี้เถอะ..อย่ายื้อให้ผมต้องมีชีวิตแบบที่เป็นภาระกับคุณไปมากกว่านี้อีกเลย”

“มินไม่ได้เป็นภาระ..มินไม่เคยเป็นภาระ..แต่มีนเป็นชีวิตของผม”

มินซบหน้าลงบนไหล่ของปียะ ไหล่ที่เคยให้ความอบอุ่นแก่เขามานับครั้ง
ไม่ถ้วน

“อย่าให้ผมต้องเป็นตัวถ่วงของคุณ..คุณจะมีชีวิตที่ดี..จะมีการงานที่ดี..
เมื่อไม่มี-”

ปิยะกอดมินให้แนบชิดเข้ามาเพราะไม่สามารถทนฟังในสิ่งที่เขาจะพูด

“-ผมไม่ได้ต้องการชีวิตแบบนั้น..ผมแค่ต้องการชีวิตที่มีมัน..คุณอยู่ที่นี้ต่อ
เพื่อผมได้มั้ย”

แม้จะต้องฝืนความรู้สึกมากเพียงใด แต่มันก็ค่อย ๆ ปลอยมือออกจากลำตัวของปิยะ

“ขอบคุณมากนะ ผมมีความสุขที่ได้อยู่กับคุณ..ขอให้ผมได้ทำสิ่งนี้เพื่อคุณ..
เป็นครั้งสุดท้าย”

ปิยะกลืนน้ำลายเหนียวลงคอ เพราะรู้แล้วว่ามินยังคงไม่ยอมเปลี่ยนใจ

“ถ้าอย่างนั้น ผมก็จะไปกับมิน !”

“คุณจะไปทำไม เราลากันที่นี้แหละ ดีแล้ว”

“ก็มินยังไปได้ แล้วทำไมผมจะไปไม่ได้ !”

“ปิยะ..คุณเริ่มไม่มีเหตุผลแล้วนะ”

“คุณต่างหากละที่ไม่มีเหตุผล เอะอะก็อยากจะตาย !”

“ผมไม่ได้ไม่มีเหตุผล..ผมทบทวนอย่างดีแล้ว..ทางนี้แหละ..ที่ดีที่สุดสำหรับเรา”

“การอนุญาต มันเป็นทางที่ดีที่สุดสำหรับมินเพียงคนเดียว..ไม่ใช่กับผม !”

มินสูดหายใจเข้าแรงและเขาไม่ต้องการให้เหตุการณ์บานปลายไปมากกว่านี้

“ผมไม่อยากจะเถียงกับคุณแล้ว..เพราะผม..ยังอยากมีความทรงจำในช่วงท้ายที่ดีกับคุณอยู่”

แต่ปิยะไม่สนใจคำพูดของมิน เขาเดินไปลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กมาจากห้องเก็บของ แล้วลงมือยัดเสื้อผ้าสองสามชุดลงไป

“ปิยะ คุณอย่าทำแบบนี้สิ ผมขอร้อง..คุณกำลังทำให้ผมไม่ได้ตายตินะ”

“สิ่งที่มีนจะทำ ก็ทำให้ผมไม่ได้ตายดีเหมือนกันนั่นแหละ !”

เปลือกตาของมินกระตุก แล้วเขาก็ใช้มือข้างหนึ่งทุบที่ศีรษะของตัวเองเบา ๆ มินเริ่มรู้สึกคลื่นไส้ เขาจึงต้องรีบหาวิธีเพื่อจะออกจากสถานการณ์ที่กำลังวุ่นวายอยู่นี้โดยเร็ว

“คุณจะไปก็เรื่องของคุณ เอาเป็นว่าเราต่างคนต่างไปก็แล้วกัน !”

“ได้ เราไปเจอกันที่โรงพยาบาลเลย !”

“หะ คุณจะตามผมไปที่โรงพยาบาลด้วยอย่างนั้นหรือ”

“ใช่สิ ผมจะไปบอกกับหมอว่า ผมไม่ยินยอมให้คู่ชีวิตของผมทำการุณยฆาต !”

มีนหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แต่มันเป็นสิทธิของผู้ป่วยนะ หมอไม่ฟังคุณหรอก”

“มีน ไม่ว่ายังไง คุณก็จะบอกหมอให้ฆ่าคุณให้ได้ใช่ไหม”

“ผมเป็นผู้ป่วยระยะสุดท้าย ผมมีสิทธิที่จะขอจบชีวิตของตัวเองอย่างมีศักดิ์ศรี”

“ได้ ถ้ามีนมีสิทธิ ผมก็มีสิทธิ”

“คุณมีสิทธิอะไร..คุณไม่มีสิทธิขอทำการุณยฆาตนะ”

ปิยะหันมามองมีนนิ่งด้วยสายตาที่ทำให้เขาต้องขมลุกชูไปทั่วทั้งตัว สายตานี้สื่อได้อย่างดีว่าปิยะกำลังคิดวางแผนอะไร

“ไม่ได้นะ ไม่ได้นะปิยะ คุณทำอย่างนั้นไม่ได้ !”

มีนตรงเข้าไปโยนเสื้อผ้าของปิยะออกจากกระเป๋าอย่างร้อนรน

ปิยะจับข้อมือของมีนไวแน่น

“มีนรู้ใช่ไหมว่าผมทำได้ !”

“ไม่ ไม่ ขอร้องล่ะ คุณอย่าทำร้ายตัวเองแบบนั้น”

“ก็ในเมื่อมันยังทำได้ ผมก็ทำได้เหมือนกัน !”

“ไม่นะ ปิยะ มันไม่เหมือนกัน ชีวิตของคุณยังไปได้อีกไกล แต่ชีวิตของผม มันใกล้จะจบลงแล้ว !”

“ชีวิตของผมที่ไม่มีมัน มันก็ใกล้จบเหมือนกัน !”

“ขอร้องล่ะปิยะ ขอร้องล่ะ คุณต้องอยู่ต่อ คุณสัญญากับผมนะว่า-”

ปิยะปล่อยมือของมินออกทันควัน แล้วลงมือเก็บของใช้ของตัวเองต่อไป

“ไม่นะ ไม่นะ คุณอย่าทำอย่างนี้ ผมยอมให้คุณทำแบบนี้ไม่ได้”

มินเข้ากอดปิยะเพื่อขัดขวางเขา พร้อมกับพูดประโยคเดิมซ้ำ ๆ ไม่หยุด

ปิยะสะบัดตัวเองออกจากอ้อมแขนของมิน แต่ยิ่งเขาพยายามเท่าไร ก็ดูเหมือนว่ามินจะยิ่งกอดเขาให้แน่นมากเข้าเท่านั้น

“..คุณอยากให้ผมทำอะไร..ผมยอมทำทุกอย่างเลย..แต่ขอร้องล่ะ..คุณต้องมีชีวิตอยู่ต่อ..”

มินยังคงเอ่ยถ้อยคำเช่นนั้นวนไปวนมารอบแล้วรอบเล่า แต่ปิยะก็ไม่สนใจ

หลังจากเวลาผ่านไป และเมื่อเห็นว่ามินเริ่มจะหมดแรง ปิยะจึงโอบมือทั้งสองเข้าที่เอวของคู่ชีวิต

“มีน เข้าใจแล้วใช่ไหม ว่าผมรู้สึกยังไง”

มีนเงยหน้าขึ้นมองปิยะ

“..ผมเข้าใจแล้ว..ผมขอโทษ..”

ปิยะลูบศีรษะของมีนเบา ๆ อย่างเอ็นดู

“การได้เห็นธรรมชาติกำลังจะพรากคนที่รักไปต่อหน้าต่อตา แค่นี้ก็เจ็บปวดมากพอแล้ว แต่การปล่อยให้เขาต้องจบชีวิตลงก่อนถึงเวลาอันควร ความรู้สึกนี้มันทรมานจนหาคำบรรยายออกมาไม่ได้เลย”

มีนชบหน้าลงกับแผ่นอกของคนที่อยู่ตรงหน้าพร้อมคร่ำครวญ

“แล้วจะให้ผมทำยังไง..ผมไม่อยากเป็นภาระของคุณ”

“มีนรู้ไหมยัยว่าเรามีเวลาเหลืออยู่ไม่มากแล้ว ขอโอกาสผมได้ใช้เวลาที่มีความหมายนี้ในการดูแลคนที่ผมรักมากที่สุดเถอะนะ”

น้ำตาของมีนไหลลงเปื้อนเสื้อของปิยะหยดแล้วหยดเล่า

“แต่..ผมไม่อยากทรมาน”

“ผมจะไม่ยอมให้คุณต้องทรมาน เราไปรับการรักษาแบบประคับประคองกันเถอะนะมีน”

“ถ้าไปรักษา หมอก็คงต้องเจาะหรือใส่ท่อโน่นนี่ให้ ผมไม่อยากถูกทำ
อย่างนั้น”

“เราจะบอกหมอ ว่าไม่ให้หมอทำอย่างนั้นกับคุณ”

“แต่หมอจะเชื่อและทำตามที่เราบอกหรือ”

“เชื่อสิ ถ้าหมอไม่เชื่อ ผมนี้แหละจะอัดหมอให้ละเอง”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ของมีนดังเล็ดลอดออกมา

“มีนเชื่อใจผมนะ ว่าผมจะไม่ยอมให้ใครทั้งนั้นมาทำให้คุณต้องเจ็บปวด
มากขึ้น”

มีนพยักหน้าแสดงการรับรู้

“ปิยะ ผมขอบคุณอะไรสักอย่างได้มัย”

“ได้สิ ไม่ใช่แค่อย่างเดียวนะ แต่ได้ทุกอย่างเลย”

“ถ้าเวลานั้นมาถึงจริง ๆ คุณต้องไม่ย้อผมไว้นะ”

ปิยะรัดตัวของมีนให้แน่นขึ้น

“ในวันนั้น แม้จะต้องเสียใจมากเท่าไร
แต่ผมสัญญาว่าจะไม่ย้อมีน”

ปิยะยกนิ้วก้อยขึ้น และมีนก็เกี่ยวนิ้วนั้น
ด้วยนิ้วก้อยของตนเช่นกัน



“แต่มีนก็ต้องสัญญากับผมเหมือนกันนะ”

“สัญญาอะไร”

“สัญญาว่ามีนก็จะไม่เร่งการตายให้เวลาที่เหลือของเราหดสั้นลง”

มีนพยักหน้าอีกครั้งพร้อมรอยยิ้ม

“ผมให้สัญญา”

“เราจะให้ธรรมชาติเป็นผู้กำหนดเวลาที่เหลือนี้เอง เรามาใช้เวลาให้มีคุณค่ามากที่สุดกันเถอะ”

มีนถอนหายใจ

“คุณจะปล่อยผมไปได้จริง ๆ ใช่มั้ย”

ปิยะกำมือแน่น

“ผม..จะปล่อยคุณไป”

มีนค่อย ๆ ผละตัวออกจากปิยะช้า ๆ

“แต่ปิยะจะปล่อยผมไปเฉย ๆ ไม่ได้นะ”

ปิยะไม่เข้าใจในสิ่งที่มีนต้องการจะสื่อ

“แล้วมีนอยากให้ผมทำยังไงดี”

“ผมอยากให้ลูกกอดผมไว้เหมือนเมื่อสักครู่ ผมคงมีความสุขมาก ถ้าได้มี
ลมหายใจสุดท้ายอยู่ในอ้อมกอดของคุณ”

ปิยะยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตาที่ยังคงเลอะเกรอะกรังอยู่บนใบหน้าของมิน

“..ได้สิ..”

มีนยืมให้กับปิยะและขอบคุณโชคชะตาทั้งหมดที่ทำให้ได้พบกับผู้ชายคนนี้



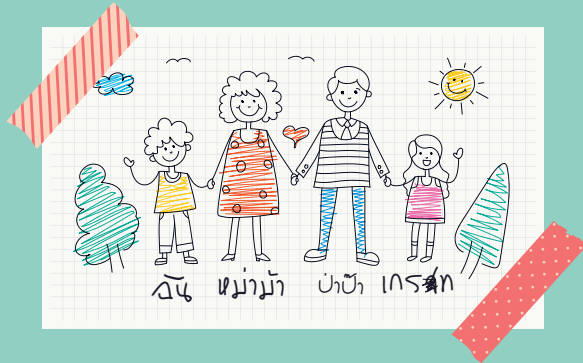
การได้เห็นธรรมชาติกำลังจะปรากฏนั้นก็ประทับใจต่อหน้าต่อตา
แต่นักเดินปอดมากพอแล้ว

แต่การปล่อยให้นี้เขาต้องจบชีวิตลงก่อนถึงเวลาอันควร

ความรู้สึกนี้มันทรมานจนหาคำบรรยายออกมาไม่ได้เลย

ตอนที่ ๓

...ทำเพื่อใคร?...



การดูแลแบบประคับประคอง เป็นการรักษาผู้ป่วย
ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีในช่วงสุดท้าย โดยไม่ทำการชีวิต
เพราะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ป่วยใดเลย

“จะต้องไม่เป็นเหมือนม้า จะต้องไม่เป็นเหมือนม้า !”

ชายหนุ่มวัย ๓๐ ปี ในชุดเสื้อเชิ้ตขาวและกางเกงดำดูภูมิฐาน เร่งฝีเท้าเข้ามาในหอผู้ป่วยด้วยความรวดเร็ว พร้อมกับสวดสวดสวดตาเพื่อค้นหาห้องหมายเลข ๓๐๓

“จะต้องไม่เป็นเหมือนม้า จะต้องไม่เป็นเหมือนม้า !”

ประโยคเดิมยังคงถูกกล่าวซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้น

ชายคนดังกล่าวพยายามเร่งฝีเท้าขึ้น..ขึ้นอีก..และขึ้นอีก จนมาถึงหน้าห้องที่เป็นเป้าหมาย

“..ให้..ก้อง..ตัดสินใจ..อะ..มาพอดี..”

ผู้เป็นพ่อทักเขาด้วยน้ำเสียงอันแหบแห้งเท่าที่สามารถจะเปล่งออกมาได้ หลังจากที่ประตูถูกเปิดออกอย่างโครมครามโดยที่ยังไม่มีเสียงเคาะ

“ป้า ป้า ก้องมาแล้ว !”

ลูกชายรีบตรงเข้าไปหาพ่อที่นอนหอบเหนื่อยจากโรคมะเร็งปอดในระยะสุดท้ายทันที

“เฮียมาได้จังหวะเลย หมอเพิ่งคุยเรื่องแผนการรักษาเสร็จ”

เกรทที่ยืนเท้าสะเอวในชุดฮิปปอปออยู่บริเวณข้างเตียง กล่าวขึ้นอย่างโล่งใจ

ก็มองตรงไปหาหมอเจ้าของไข้ที่กะเกณฑ์จากหน้าตาได้น่าจะมีประสบการณ์น้อยกว่าตน ซึ่งเขาดูกำลังง่วนอยู่กับการตรวจสอบความถูกต้องและเซ็นชื่อลงในคำสั่งการรักษา

“พ่อของพี่หายใจเหนื่อยขนาดนี้ ทำไมน้องยังไม่ใส่ท่อช่วยหายใจอีก !”

เสียงตะโกนที่ฟังดูเป็นคำสั่งมากกว่าคำถาม ลั่นออกจากปากของลูกชายหัวแก้วหัวแหวนที่เพิ่งมาเยี่ยมหลังจากที่พ่อเข้ารับรักษาในโรงพยาบาลจนครบสี่ปดาร์ห์ ส่งผลให้หมอเจ้าของไข้สะดุ้งจนบรรดาเอกสารในมือร่วงหล่นกระจายลงทั่วทั้งพื้น

“..เออ..คือ..เมื่อสักครู่นี้..”

เมื่อเห็นว่าหมอพูดซ้ำไม่ได้ตั้งใจ เกรทจึงแทรกตัดบท

“แต่เมื่อกี้ ป้าบอกว่า-”

“-เฮียเป็นหมอ เฮียจะตัดสินใจเอง”

ก็อดเดินไปมาที่รอบหัวเตียงเพื่อปรับทั้งปริมาณของออกซิเจนและกดวัดความดันโลหิต

“อืม เฮีย แต่เกรทว่า-”

“-เกรทเป็นยูทูบเบอร์ ไม่เข้าใจเรื่องของการรักษาหรอก !”

“เดี๋ยวนะเฮีย มันเกี่ยวกับอะไรกับการเป็นยูทูบเบอร์ !”

ก้องหันขวับมาหาน้องสาวด้วยความรำคาญใจ

“เอาน่า มันจะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยวก็ช่างหัวมันเหอะ เอาเป็นว่าป้าบอกให้เฮียเป็นคนตัดสินใจแทนไข่ม้อย ! ดังนั้น เกรทก็ไม่ต้องยุ่ง !”

“พูดอย่างนี้ได้ใจวะเฮีย ! เกรทก็เป็นลูกของป้าเหมือนกันนะ !”

“แต่เฮียเป็นหมอ ! เข้าใจมั๊ยว่าเฮียเป็นหมอ ! เฮียจะจัดการเอง !”

ก้องแผดเสียงดังจนผู้คนรอบข้างต่างพากันผวา จากนั้นจึงจ้องไปที่หมอซึ่งเริ่มทำตัวไม่ถูก

“แล้วนี่ท່อช่วยหายใจเตรียมเสร็จหรือยัง ! ทำไมถึงช้าขนาดนี้ ! จะฟ้องให้หมดเลยว่าที่นี่ทำการรักษาไม่ได้มาตรฐาน !”

ทั้งหมอและพยาบาลจึงต่างรีบไปเข็นรถยาและเครื่องมือฉุกเฉินเข้ามาในห้องด้วยความร้อนรน

“ใส่ท่อ ย้ายไอซียู เจาะเลือด ตรวจน้ำตาล ตรวจแล็บทุกตัวให้หมด ตามเอ็กซเรย์มาด้วย !”

แม้ว่าก้องจะไม่ใช่หมอของสถานพยาบาลแห่งนี้ แต่ตอนนี้ เขากลายเป็นผู้ออกคำสั่งเกี่ยวกับการรักษาผู้ป่วยทั้งหมด

เพียงไม่นาน อุปกรณ์ต่าง ๆ ก็ถูกเตรียมจนพร้อมใช้ และในขณะที่ก้องกำลังจะเริ่มก้มตัวลงเพื่อสวดทอช่วยหายใจให้แก่พ่อของตนอยู่นั้น เสียงเรียกเบา ๆ จากผู้ที่นอนป่วยอยู่บนเตียงก็ซัดขึ้น

“..ก้อง..ก้อง..”

“ไม่ต้องกลัวนะ อีกแป๊บเดียวป้าก็จะหายเหนื่อยแล้ว ก้องกำลังทำเพื่อป้าอยู่”

ผู้เป็นพ่อเอื้อมขึ้นจับข้อมือของลูกชายได้แค่เพียงหลวม ๆ เพราะเร็วแรงที่ลดลงจนแทบจะไม่สามารถขยับได้

“..ก้องกำลัง..ทำเพื่อป้า..หรือทำ..เพื่อตัวเอง..”

อุปกรณ์ที่ทำมาจากเหล็กกล้ำอย่างดีในมือของก้องหล่นลงบนเตียงทันที พร้อมกับโทรศัพท์ของเกรทที่ถูกยื่นเข้ามา

ก้องหลุบตาลงดูวิดีโอตรงหน้าด้วยความสับสน..วิดีโอที่บันทึกเหตุการณ์ในช่วงหนึ่งก่อนที่จะก้าวเท้าเข้ามายังห้องผู้ป่วยแห่งนี้

“เมื่อคุณลุงเข้าใจว่าโรคที่เป็นอยู่คงรักษาไม่ได้แล้ว คุณลุงจะวางแผนยังไงดีครับ”

“..ผมขอ..จากไป..ตาม..ธรรมชาติ..ครับ..”

“แล้วมีอะไรที่อยากทำในเวลาที่เหลือบ้างมั๊ยครับ”

“..อยากนอน..ได้..ต้นไม้..ฟัง..ก้อง..ร้องเพลง..”

“แฮม โรแมนติกด้วยนะป้า แต่เดี๋ยวนี้เฮียเขาไม่ร้องแล้วมั้ง คงยุ่งอยู่กับงานตลอด”

“..ป้า..ไม่น่า..บังคับ..ให้เรียน..หมอ..”

“ก็ตอนนั้นม้าป่วยอยู่นี้ เฮียเป็นหมอนะดีแล้ว เลยได้ดูแลม้าอย่างเต็มที่ไง”

“..เต็มที่..เหรอ..แต่..สุดท้าย..ก็ตาย..”

“แสดงว่าทางครอบครัวได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยในระยะสุดท้ายมาบ้างแล้วสิครับ”

“ใช่ค่ะ ตอนนั้นเราทำทุกอย่างเลย จนสุดท้ายถึงรู้ว่าไม่ได้มีประโยชน์ แถมม้ายังกุทรมานด้วย”

“หมอขอแสดงความเสียใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วยครับ”

“ขอบคุณค่ะ ก็ถือเป็นประสบการณ์ให้ไม่ทำในสิ่งที่ผิดเหมือนเดิมอีก”

“หมอเข้าใจแล้วครับว่าทำไมคุณถึงตัดสินใจแบบนี้ อืม สมมตินะครับ ว่าถ้าคุณถึงเกิดยังไม่ได้บอกหมอในบางเรื่อง หรือจู่ ๆ ไม่รู้สติไป อยากให้หมอถามใครเกี่ยวกับการรักษาเพื่อให้ตัดสินใจแทนดีครับ”

“..ถาม..ลูกสาว..คนนี้..”

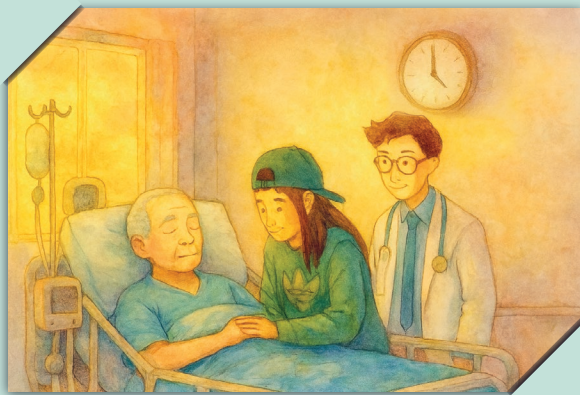
“อ๋อ เกรทไม่รู้เรื่องหรอก ป้าให้ถามเสียดีกว่า”

“..ป้า..กลัว..”

“ป้าจะกลัวอะไร เสียรักป้าจะตาย ยิ่งไงก็ต้องคิดต้องทำเพื่อป้าอย่างดีที่สุดอยู่แล้ว”

“..ให้..ก้อง..ตัดสินใจ..อะ..มาพอดี..”

มีเพียงเสียงเตือนจากโทรศัพท์ที่บอกเวลา ๑๗ นาฬิกาตรง นอกจากนั้น
ไม่มีเสียงร้องจากเครื่องมือติดตามสัญญาณชีพใด ๆ ทั้งสิ้น



“ทำได้จริง ๆ เหรอเฮีย”

เกรทรู้สึกทั้งประหม่าและไม่มั่นใจเพราะเรื่องนี้ชีวิตของพ่อเป็นเดิมพัน

“เฮียเป็นหมอนะ”

ก้องยิ้มให้น้องสาว แล้วฉวยโอกาสเพื่อช่วยบรรเทาความเหนื่อยให้แก่พ่อเข้าทาง
สายน้ำเกลือ

ผ่านไป ๑๕ นาที ก้องและเกรทช่วยกันขึ้นเตียงของพ่อพร้อมกับถัง
ออกซิเจนออกมาที่สวนซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้

“เป็นไง ร่มรื่นดีนะป้า”

รอยยิ้มของผู้เป็นพ่อเปื้อนขึ้นบนใบหน้าอย่างชัดเจน

“พร้อมอัดหรือยัง”

ก้องตะโกนถามเกรทที่ยังง่วนอยู่กับการหาตำแหน่งการวางกล้องเพื่อให้ได้ภาพตามที่ต้องการ

“แป็บนึง..อะ ได้แล้ว..สาม สอง หนึ่ง ศูนย์ !”

หลังจากที่เกรทกดอัดวิดีโอ เธอก็รีบวิ่งเข้ามาร่วมกิจกรรม

“ไม่ค่อยได้ซ้อมนะป้า เสียงอาจจะเพี้ยน ๆ หน่อย”



ก้องพุดออกตัวก่อนที่จะหยิบกีตาร์ตัวโปรดที่พ่อซื้อให้ตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นวัยรุ่นขึ้นมาวางไว้บนตัก แล้วจึงเริ่มบรรเลง

บทเพลงที่พ่อชื่นชอบทยอยถูกซบกล่อมออกมาทีละเพลง..ทีละเพลง.. โดยลูกชาย ในขณะที่ลูกสาวคอยนวดอย่างเบามือไปตามร่างกายเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ผ่อนคลายทางกายและใจไปด้วยพร้อมกัน

“..ป๊า..ขอ..โทษ..”

เสียงของพ่อดังแทรกขึ้นเบา ๆ หลังจบเพลงที่ ๓

“ป๊าขอโทษเรื่องอะไร”

“..คน..ตรี..”

“ถึงเป็นหมอ ก็ยังเล่นดนตรีได้นะป้า ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“..แต่-”

“-ก้องแค่กังวลอยู่เนี่ย ว่าถ้าเกรทโพสตร์ตีโคโนนี่ลงในยูทูบเมื่อไร แล้วก้องเกิด
ดังระเบิดขึ้นมา จะมีเวลากลับไปตรวจผู้ป่วยหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ก้องพูดตัดบท ซึ่งสามารถกระตุ้นเสียงหัวเราะของทั้งครอบครัวได้อย่าง
พร้อมเพรียง

“..สุข..มั๊ย..”

น้ำเสียงของพ่อเบามากจนเกือบจะไม่ได้ยิน

ก้องเงยบเสียงลง วางเครื่องดนตรีที่ข้างตัว แล้วประคองมือของพ่อขึ้น

“เป็นหมอนะ ลำบากจะตาย..แต่ก็ดีใจ เพราะทำให้ได้ดูแลทั้งม้าและป้า-”

ก้องสะดุดกับคำพูดของตัวเองที่เอ่ยถึงแม่

“..ก้องเป็นลูกที่ดีของม้ากับป้ามั๊ย..”

พ่อบีบมือของลูกชายพร้อมกับพยักหน้าแทนคำตอบ

น้ำตาของก้องเริ่มรินและไหลอาบลงที่สองแก้ม

“..สุข..มัย..”

พ่อถามขึ้นอีกครั้งด้วยการขยับปากโดยไม่มีน้ำเสียงใด ๆ

“..ก็้องมีความสุข..ก็้องมีความสุข..”

“..เกรทก็มีความสุขนะป๊า..”

ถ้อยคำแห่งความสุขของทั้งลูกชายและลูกสาวเป็นดังเสียงกล่อมสำหรับผู้เป็นพ่อได้เป็นอย่างดี

พ่อเหลือบตาขึ้นเล็กน้อย แสงแดดรำไรทอกระทบกับใบไม้มากมายบนต้น
ก่อนที่ใบเหลืองใบหนึ่งจะค่อย ๆ ผลิตตัวลงและร่วงหล่นเพื่อกลับคืนสู่ผืนธรรมชาติ
อันเป็นต้นกำเนิดของทุกสรรพสิ่งต่อไป





ตอนที่ ๔

...มีความสุขมาก ๆ นะคะแม่...



การดูแลแบบประคับประคองในระดับสูงสุดทั้งของชีวิต
เป็นไปเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีต่อทั้งผู้ป่วยและครอบครัว
รวมถึงเพื่อให้ง่ายต่อการจากไปด้วยความเข้าใจ
ตามวิถีแห่งธรรมชาติในแบบที่ควรจะเป็น

แม้ว่าแสงแดดของเช้าวันใหม่จะส่องสว่างไสวทั่วทั้งห้องอยู่นานแล้ว แต่ฉันยังรู้สึกสะลึมสะลือคล้ายกับการนอนไม่เอี๊ยะมาหลายคืนติดต่อกัน ฉันจึงคงการหลับตา แม้สติจะเริ่มค่อย ๆ แจ่มชัดขึ้นบ้างแล้วก็ตาม

ฉันได้ยินเสียงหมอเจ้าของไข้ที่คุ้นเคยกำลังคุยกับแม่ ถ้ากะเกณฑ์จากความดังของเสียง ฉันคาดว่าทั้งคู่จะคุยกันอยู่ที่หน้าอ่างล้างจาน ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ถึง ๓ เมตร

หมอเป็นผู้ที่พูดเสียส่วนใหญ่ สลับกับคำถามและเสียงสะอึกสะอื้นของแม่ บ้างเป็นครั้งคราว เนื้อหาที่คุยก็เป็นเรื่องที่ผมพอจะรู้อยู่แล้ว นั่นคือฉันคงเหลือเวลาอีกไม่มาก เพราะมะเร็งได้กัดกินอวัยวะน้อยใหญ่ในร่างกายจนแทบไม่เหลือส่วนที่ยังดี

แม่พยายามขอร้องให้หมออย่าเพิ่งถอดใจ และอ่อนวอนให้รักษาค้นต่อ แต่หมอก็โน้มน้ำหนักกลับว่าเวลานี้ฉันควรจะเข้าสู่แนวทางการรักษาแบบประคับประคองได้แล้ว จากนั้น หมอก็เริ่มอธิบายถึงความหมายของการรักษาด้วยวิธีนี้ให้แม่ฟังอีกรอบ ถ้าจำไม่ผิด ฉันคิดว่าเป็นรอบที่ ๘ ซึ่งฉันก็แน่ใจว่าแม่จะไม่มีวันเห็นด้วยกับหมออย่างแน่นอน

หลังจากประตูถูกปิด เสียงถอนหายใจเบาของแม่อีกดังเล็ดลอดขึ้น แม่เดินเข้าไปในห้องน้ำและอยู่ในนั้นอยู่นาน..นานจนฉันเริ่มลั้งแล้วว่าควรจะลุกขึ้นแล้วลอง

เรียกแม่เพื่อตรวจสอบความปลอดภัยหรือไม่ แต่ก่อนที่ฉันจะเริ่มขยับตัว ก็เป็นจังหวะพอดีที่พยาบาลเดินเข้ามา แม่จึงก้าวออกมาจากห้องน้ำเพื่อคุยกับเธอ

พยาบาลแจ้งการรักษาทั้งหมดในวันนี้ที่แม่ต้องจ่าย ฉันรู้สึกตกใจเพราะเป็นตัวเลขที่ไม่คิดว่าแม่จะมีเงินเก็บมากมายได้ถึงขนาดนั้น

แม่โค้งให้พยาบาลอย่างสุภาพ แล้วนำใบเสร็จที่ได้รับจากเธอมาอ่านทบทวนที่บริเวณโต๊ะอาหาร ฉันตระหนักอยู่เสมอว่าห้องนี้ค่อนข้างใหญ่เกินไปเมื่อเทียบกับสถานะทางการเงินในครอบครัวของเรา ซึ่งฉันก็ได้บอกแม่ไปหลายรอบแล้ว เมื่อมาเข้าโรงพยาบาลเพื่อรับยาเคมีบำบัดในครั้งก่อน ๆ แต่ไม่รู้ทำไม แม่ก็ยังให้ฉันเข้ารับการรักษาในห้องนี้เหมือนเดิม

แม่คุ้ยกระเป๋าถือใบใหญ่ที่ใช่มานานแล้ว ๑๐ ปี เพื่อนำกระเป๋าตังค์ที่ซื้อมาพร้อมกันนั้นเปิดออกดู ฉันไม่รู้ว่าแม่มีเงินเท่าไร แต่รู้ว่าไม่พอ เพราะแม่ตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วโทรหาใครคนหนึ่งทันที

“วสันต์คะ ฉันมีเรื่องอยากขอรบกวน”

วสันต์ คือลุงข้างบ้าน ที่ในปัจจุบันเปลี่ยนสถานะกลายเป็นแฟนใหม่ของแม่ ฉันไม่ได้ติดใจอะไรกับเรื่องนี้ เพราะพ่อก็จากพวกเราไปนานมากแล้ว แต่ฉันแค่สงสัยว่าพวกเขาเอาเวลาตอนไหนไปแอบคบกัน เพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมา แม่ก็ต้องดูแลฉันอยู่เกือบตลอด

ระหว่างที่ฉันมีแต่คิดเรื่องของแม่กับลุงวสันต์ แม่ก็วางสาย และอีกไม่กี่วินาทีต่อมา เสียงข้อความจากโทรศัพท์ก็ดังขึ้น แม่ลุกขึ้นยืนแล้วมองมาที่ฉันซึ่งกำลังทำเป็นหลับ จากนั้น แม่ก็ออกจากห้องไปพร้อมกับใบเสร็จแผ่นนั้น

ฉันลืมหืมตาและคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสักครู่ เสียงเคาะประตูดังขึ้น แล้วพยาบาลก็เข้ามาตรวจวัดสัญญาณชีพ รวมถึงแจ้งว่าหมออนุญาตให้ฉันออกจากโรงพยาบาลได้แล้วในวันนี้ และจะนัดอีกครั้งใน ๑ เดือนข้างหน้า เพื่อมารับยาของรอบต่อไป

“อยากทำอะไรบ้างคะในการกลับบ้านรอบนี้”

ฉันยิ้มให้เธออย่างขบขัน เพราะเธอคงไม่รู้ว่าจะอยู่ที่บ้าน ฉันก็ได้แต่นั่ง ๆ นอน ๆ เพราะไม่มีเรี่ยวแรงที่จะทำอะไร

“ใช้ชีวิตให้เต็มที่นะคะ”

ฉันรู้ว่าพยาบาลหมายความว่าอะไร และฉันก็รู้สึกขอบคุณที่เธอพูดออกมาจากใจจริง

‘ใช้ชีวิตให้เต็มที่’ ฉันชอบคำ ๆ นี้ ดังนั้น ฉันจึงลองทบทวนกลับไปกลับมาว่าชีวิตของฉันนั้นมันเต็มที่แล้วหรือยัง

แล้วชีวิตของแม่ล่ะ แม่ได้ใช้ชีวิตเต็มที่แล้วหรือยัง

ฉันรู้สึกขุ่นข้องหมองใจ เพราะฉันรู้คำตอบในใจ และฉันก็รู้ด้วยว่าเพราะอะไร..ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

ฉันได้กลับมาถึงบ้านที่แสนคุ้นเคย และเห็นแม่ที่กำลังวุ่นวายกับการกิจต่าง ๆ นานาเพื่อฉันอย่างคุ้นเคยเช่นกัน หลังจากเรื่องวุ่น ๆ มากมายเริ่มเข้าที่ แม่ก็เดินมาหาฉันและถามว่าอยากกินอะไร

“หนูอยากกินสปาเก็ตตี้คาโบนาร่าค่ะ”

แม่ดูตกใจที่ฉันอยากกินสิ่งนี้ เพราะปกติแล้วฉันไม่เคยขอให้แม่ทำอาหารฝรั่งให้เลยสักครั้ง เพราะฉันรู้ว่าแม่ทำไม่เป็น

“ได้สิลูก แต่ขอเวลาหน่อยนะ เพราะแม่ต้อง-”

ยังไม่ทันจบคำพูดของแม่ เสียงกริ่งก็ดัง แล้วอีกเพียงอึดใจ ลูกวสันต์ก็เข้ามาพร้อมกับถุงอีกหลายใบ

“ยังไม่ได้กินข้าวกลางวันกันใช่ไหม เดี่ยวลูกทำให้เองนะ”

ฉันยกมือไหว้ลูกวสันต์และส่งยิ้มน้อย ๆ

“คุณคะ พอลจะทำสปาเก็ตตี้คาโบนาร่าได้มั๊ย”

“ท่าทางคุณทิพย์จะเหนื่อยมากจนลืมไปแล้วว่าผมเป็นเชฟอาหารอิตาเลียน”

“อะ จริงด้วย ทำไมทิพย์ลืมไปซะสนิท ถ้าอย่างนั้นคุณช่วยทำให้หน่อยนะ พอดีปรางอยากกินค่ะ”

“ได้สิครับ ไม่มีปัญหา”

“แม่ไปช่วยลุงเถอะค่ะ หนูอยากนอนพัก”

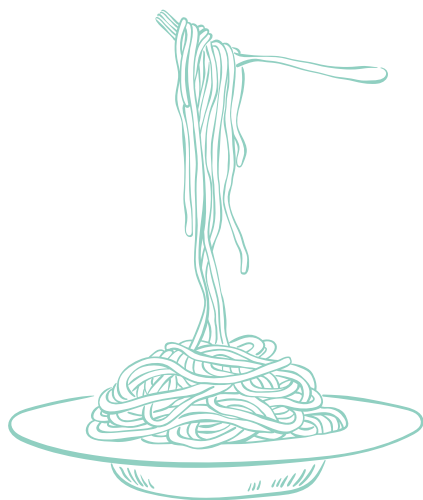
แม่ดูลังเลนิดหน่อยก่อนที่จะตอบ

“นั่นลูกก็พักก่อนนะ คงเหนื่อยที่ต้องนั่งรถนาน แล้วเดี๋ยวแม่ปลุก”

ฉันยิ้มให้แม่แล้วแสร้งปิดเปลือกตาลง แม่จะมองไม่เห็นในครัว แต่ฉันก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ

ไม่ถึงชั่วโมงต่อมา แม่ก็ช่วยประคองฉันให้ไปนั่งที่โต๊ะ ถึงจะรู้มานานแล้วว่า ลุงวสันต์เป็นพ่อครัว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันจะได้กินอาหารฝีมือของเขา

“พอกินได้มั๊ยหนูปราง”



ลุงวสันต์ถามขึ้นอย่างมีรอยยิ้มที่มุมปาก หลังจากที่เขาเห็นฉันสวาปามไปแล้วหลายต่อหลายคำ

“อร่อยมากค่ะ อร่อยกว่าที่คิด”

ลุงวสันต์หัวเราะเสียงดัง

“แสดงว่าตอนแรก หนูปรางคงคิดว่าลุงทำไม่อร่อยสินะ”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น”

ฉันรู้สึกอายในสิ่งที่พูดออกไปในตอนแรกโดยไม่ทันได้คิดอย่างรอบคอบ

“ลุงรู้ ลุงแค่ล้อเล่น กินต่อเถอะ เดี๋ยวจะเย็นไปซะหมด”

ฉันไม่แปลกใจหรอกนะที่แม่จะชอบลุงวสันต์ เพราะเขาเป็นคนที่อบอุ่นจริง ๆ อย่างในตอนนี้นั่นก็ยังสัมผัสได้เลย

หลังมื้ออาหารที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มนี้จบลง ฉันรู้สึกได้ถึงพลังงานบวกบางอย่างที่กำลังลอยฟุ้งอยู่ และที่สำคัญ เวลานี้มีลุงวสันต์อยู่ด้วย ฉันจึงตัดสินใจบอกกับแม่ในเรื่องที่สำคัญ

“แม่คะ หนูตัดสินใจแล้วนะคะ”

แม่วางมือจากถุงบวलयที่ตั้งใจแกะให้ฉันอยู่

“ตัดสินใจเรื่องอะไรหรือลูก”

“หนูจะขอรักษาแบบประคับประคองค่ะ”

“ไม่รักษาได้ยังไงละ ลูกยังมีหวังที่จะหาย เดือนหน้าคุณหมอก็ยังมีนัดไปรับยาเคมีบำบัดอยู่นะ”

“หนูรู้ตัวเองดีว่าหนูไม่หายหรอกค่ะแม่ หนูพอแล้ว”

“ลูกยังมีหวังที่จะหายอยู่”

“คุณหมอเคยพูดกับหนูตรง ๆ แล้วค่ะ หนูเข้าใจดี”

แม้จะไป ฉันรู้ว่าแม่คงรู้สึกแย่นพุดอะไรไม่ออก

“ไม่ว่าจะไม่รักษานะคะ แต่หนูอยากขอเปลี่ยนการรักษาให้เป็นไปเพื่อคุณภาพชีวิตมากกว่าค่ะแม่”

“..ปราง..ลูกทำเพื่อแม่ได้มัย..”

แม้ฉันจะเดาได้ว่าแม่คงต้องมาไม้นี้ แต่หัวใจของฉันก็ยังสั่นระรัวเมื่อได้ยินคำพูดนี้จากแม่จริง ๆ

“..แม่คะ..แล้วแม่ทำเพื่อหนูได้มัย..”

ฉันตัดสินใจพูดคำที่เตรียมมาออกไป เพื่อให้แม่ได้เข้าใจในความรู้สึกของฉันเสียที

เปลือกตาของแม่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง แล้วน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าก็ร่วงลงบนโต๊ะ

ลูกสาวที่นั่งอยู่จึงส่งกระดากพิชชู่ให้แม่ แล้วหันมาถามฉัน

“หนูปรางเข้าใจจริง ๆ แล้วใช่มัย ว่าการตัดสินใจแบบนี้จะทำให้เกิดอะไรขึ้น”

“หนูเข้าใจค่ะคุณลุง และหนูก็คิดถี่ถ้วนดีแล้ว หนูตั้งใจอยากใช้เวลาในช่วงสุดท้ายนี้ให้มีความสุขมากที่สุด..ไม่ใช่การไปรับยาแล้วก็ต้องอยู่ไอซียูจนทำให้ไม่ได้อยู่กับแม่..ไม่ใช่การถูกจำกัดให้กินแต่ของที่ไม่อยากกิน..และไม่ใช่ว่า

การถูกบังคับให้ต้องทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามตารางเวลาของโรงพยาบาล..แม่เข้าใจหนูนะคะ”

“หนูปรางก็พูดมีเหตุผละ ในเมื่อเป็นชีวิตของลูก คุณทิพย์จะให้ลูกมีสิทธิ์ในชีวิตของตัวเองได้มั๊ย”

ฉันคิดลูกที่พูดเรื่องนี้ตอนที่มิลุวสันต์อยู่ เพราะฉันคิดอยู่แล้วว่าลูกจะต้องเข้าใจ

“แล้วถ้าลูกเกิดปวดมาก ๆ ขึ้นมา จะให้แม่ทนดูลูกทรมานอย่างนั้นหรอ”

“หนูขอคุณหมอให้สั่งยาแก้ปวดกลับมาด้วยค่ะ แม่สบายใจเถอะ หนูไม่ยอมทนปวดหรอก เพราะนั่นไม่ใช่คุณภาพชีวิตที่ดี”

“แล้วถ้าลูกปวดมาก ๆ จนยาเอาไม่อยู่ละ”

ฉันยังไม่ได้เตรียมคำตอบสำหรับคำถามนี้ จึงไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร

สายตาของลุวสันต์พุ่งตรงมาทางฉัน คล้ายกับเพื่อจะถามยืนยันว่าฉันตัดสินใจอย่างนี้แน่ไ่มั๊ย ซึ่งฉันก็พยักหน้าตอบกลับไปให้ลุ

“คุณทิพย์ไม่ต้องห่วง ถ้าเกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้น คุณบอกผมได้เลย ผมนี้แหละจะช่วยมาดูแลหนูปรางอีกแรง และผมสัญญาว่าจะไม่ให้หนูปรางต้องทรมานอย่างแน่นอน”

น้ำตาของแม่ยังคงไหลไม่หยุด แต่อย่างน้อย ก็ไม่มีคำปฏิเสธจากปากแม่ เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

วันคืนที่ผ่านไป ฉันรู้ตัวว่าร่างกายค่อย ๆ ทรุดลงเรื่อย ๆ แต่ฉันก็สามารถบอกได้อย่างเต็มปากว่ายังมีความสุขที่ได้อยู่บ้านกับแม่เกือบตลอดเวลา

ฉันต้องขอบคุณลุงวสันต์จากใจ ที่วันนั้นช่วยฉันต่อรองกับแม่ จนแม่ตัดใจและยินยอมไม่พาฉันกลับไปโรงพยาบาลเพื่อรับยาเคมีบำบัดอีก อีกทั้งยังต้องขอบคุณที่กรุณาจัดแจงเรื่องยาแก้ปวดให้กับฉัน ในวันที่แม่กึ่งสติแตกเมื่อเห็นว่าฉันปวดมากจนนอนไม่ได้ตลอดทั้งคืน

วันนี้ อาการปวดแทบไม่มีอยู่อีกแล้ว แต่ฉันกลับรู้สึกเพลียมากกว่าทุกวัน ตั้งแต่เช้า ฉันหลับเป็นส่วนใหญ่ และราวกับว่าฉันฝันเห็นพ่อมาพูดคุยอะไรกับฉัน บางอย่าง เสียตายจึงที่ฉันจดจำข้อความนั้นไม่ได้

พ่อ..คงจะมารับไปอยู่ด้วยแล้วสินะ ฉันไม่ได้กลัวเมื่อรู้ว่าตัวเองใกล้ตาย แต่ฉันกลับรู้สึกสงบอย่างบอกไม่ถูก เมื่อรู้ว่าเวลาของฉันได้ใกล้จะมาถึงแล้ว

ฉันฝันล้มตาขึ้นเพื่อมองหาแม่ ครั้งนี้ ฉันจะได้เห็นแม่เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว หรือเปล่านะ ฉันอดที่จะคิดอย่างนี้ไม่ได้

แม่กับลุงวสันต์รีบวิ่งมาที่ข้างเตียงเมื่อเห็นว่าฉันตื่น แล้วนั่งลงที่เก้าอี้ข้างฉัน ฉันพยายามใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีเอื้อมไปจับมือของลุงวสันต์ ฉันพูดอะไรไม่ออก แต่ฉันหวังว่าลุงจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันอยากจะสื่อ

จากนั้น จึงค่อย ๆ ผละไปกุมมือของแม่..มือที่จูงฉันไปในทุกที่ตั้งแต่ฉัน
ยังเด็ก..มือที่คอยโอบกอดทุกครั้งเมื่อฉันร้องไห้..มือที่ป้อนอาหารให้ฉันจนเติบโตใหญ่
ขึ้นมาได้ถึงขนาดนี้..มือที่คอยลูบหัวเสมอในวันที่ฉันพบเจอกับความผิดหวัง..
มือของแม่นี้แหละที่เปรียบเหมือนโลกทั้งใบของฉันอย่างแท้จริง

“..นี่ทิพย์ตัดสินใจถูกแล้วใช่ไหมคะ..หรือทิพย์ควรต้องทำยังไงดี..”

ฉันได้ยินเสียงของแม่ ฉันอยากบอกอะไรบางอย่างกับแม่..แต่ฉันทำไม่ได้

“มีเรื่องที่คุณทิพย์ควรทำเพื่อหนูปรานอีกนะ”

“เรื่องอะไรคะ บอกมาเลยคะ ทิพย์จะทำ”

ลุงวสันต์หยิบโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาแล้วส่งให้แม่ดู

“หนูปรารถนาจะให้ผมมาอยู่เป็นเพื่อนคุณตั้งแต่วันทีกลับมาจากโรงพยาบาล รวมทั้งวางแผนต่าง ๆ ให้ผมได้มาทำอาหารบ้าง พาคุณออกไปข้างนอกบ้าง เพื่อให้คุณได้ใช้ชีวิตของตัวเอง ชีวิตของผมที่อยู่มาจนถึงป่านนี้ ก็เพิ่งได้เห็นหนูปรารถนาให้ผมและที่กล้าหาญมากจริง ๆ”

แม่เลือนดูโทรศัพท์ด้วยมือที่สั่นเทา

“คุณเลื่อนมาดูที่ข้อความสุดท้ายสิ หนูปรางเขียนเล่าให้ผมฟังว่าเธอมีความสุขมากแค่ไหนที่ได้อยู่กับคุณในช่วงสุดท้ายของชีวิต..และที่หนูปรางทำไปทั้งหมด คุณรู้ไหมยัยลูกสาวของคุณต้องการอะไร”

แม่ชอบลงที่อกของลุงวสันต์

“ฉันรู้ค่ะ ฉันรู้”

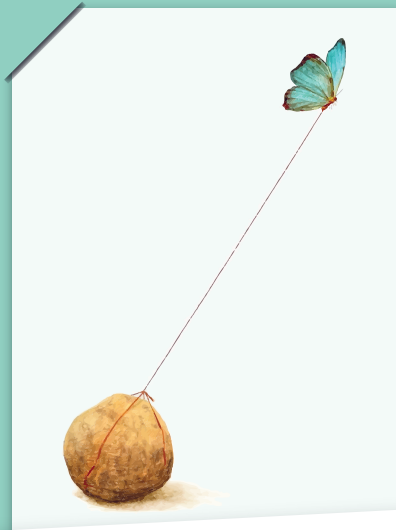
“ดังนั้น ผมพูดได้อย่างเต็มปากเลยนะว่าคุณทิพย์ตัดสินใจไม่ผิดหรอก
ที่ให้หนูปรางได้รับการดูแลแบบประคับประคอง และสิ่งที่คุณควรจะทำต่อไปก็คือ..
ใช้ชีวิตของคุณให้มีความสุขที่สุดนะ”

แม่ชอบหน้าจันทน์กว่าเดิม ลุงวสันต์ยกมือขึ้นแล้วบรรจงลูบศีรษะของแม่เบา ๆ
ฉันดีใจที่ได้เห็นภาพนี้..และฉันก็ไม่มีห่วงอะไรอีกแล้ว



ตอนที่ ๕

...ผมไม่ยอมให้แม่ตาย...



- การทางดี คือการจากไปแบบที่ผู้นั้นต้องการ ซึ่งการเตรียมตัวที่สำคัญ
- คือการทบทวนจนตกผลึกได้ว่าความต้องการของเราเองนั้นคืออะไร
- หรือต้องการที่จะใช้ชีวิตในช่วงสุดท้ายแบบใด แล้วจึงสื่อสาร
- ความต้องการนั้นแก่ครอบครัวหรือผู้ที่ใกล้ชิดได้รับรู้ เพื่อให้พวกเขา
- เข้าใจว่าควรทำหรือไม่ควรทำสิ่งใดต่อการจากไปที่กำลังจะเกิดขึ้นเลย

“..แม่จะตายแล้วนะลูก..”

“..ผมไม่ยอมให้แม่ตาย !..”

หญิงชรามองลึกเข้าไปในดวงตาของลูกชายหัวแก้วหัวแหวน แล้วไถ่มองลงมาที่จมูกและรูปปากซึ่งเธอคุ้นเคย การอยู่ร่วมกันมา ๓๐ ปี ทำให้เธอรู้ว่าใบหน้าแบบนี้แปลว่าเขากำลังเสียใจ

“..จินลุกรัก..บางเรื่องก็ไม่ขึ้นอยู่กับการยอมหรือไม่ยอมของเราหรอกนะ..”

น้ำตาลูกผู้ชายในเครื่องบินของสารวัตรตำรวจไหลรินในความเงียบ เขาโอบกอดผู้เป็นแม่ที่อยู่เบื้องหน้าด้วยอาลัยและร้องอ้อนวอนต่อทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกทั่วแดน

“..แม่..แม่อย่าจากผมไปนะ..”

ผู้เป็นแม่มีบางสิ่งซึ่งเก็บลึกอยู่ภายใน เธอรู้สึกลึกลับเล็งหลับตาลง แล้วครุ่นคิดอยู่เพียงลำพัง จนในที่สุด เธอก็ตัดสินใจตามที่หัวใจนั้นต้องการ

แม่จันทร์ลิ้มตาขึ้นอีกครั้งช้า ๆ ก่อนที่จะพบกับลูกชายอย่างอ่อนโยน

“..วันหนึ่ง แม่ก็ต้องไป..แต่วันนี้ แม่ยังอยู่กับลูกนะซิน..”

จินกตหน้าลงในอ้อมอกของแม่จนแน่น

แม่จันทร์ลูบหัวลูกเบา ๆ ด้วยความรักทั้งหมดที่มี

“อย่าหว่าแม่เห็นแกตัวเลยนะ ถ้าแม่จะขออะไรซินสักอย่าง จะพอได้มัย”

ซินยกศีรษะขึ้นพร้อมน้ำตาที่ยังคงหลั่งไหลอยู่ เขยกมือขึ้นเช็ดอย่างลวก ๆ ด้วยท่าทางที่ทำเป็นประจำมาตั้งแต่ครั้งยังเด็ก

“แม่อยากได้อะไร แม่บอกมาได้เลย ผมจะหามาให้แม่ทุกอย่าง”

รอยยิ้มของแม่จันทร์ที่ผสมไปด้วยความลำบากใจจึงเริ่มปรากฏขึ้น

“लगานอยู่กับแม่สักครึ่งเดือนได้มัย แม่อยากใช้เวลา..ช่วงสุดท้ายนี้..กับลูก”

มือของซินสั่นเล็กน้อย เขาเพิ่งตระหนักได้ในวินาทีนี้เองว่าตั้งแต่ย้ายมาประจำการที่โรงพักใกล้บ้านด้วยเหตุผลที่ว่าต้องการขอกลับภูมิลำเนาเพื่อดูแลแม่ซึ่งป่วยด้วยโรคมะเร็ง แต่เขายังไม่เคยลาหยุดเลยสักวัน

ซินพยักหน้าช้า ๆ ราวกับว่าการกระทำนี้จะช่วยสลัดความรู้สึกผิดในใจออกไป

“ขอบใจมากนะลูก เรามาใช้เวลาที่เหลือร่วมกันนะ”

แม่จันทร์เอื้อมมือไปช่วยเช็ดหน้าที่ยังเลอะไปด้วยคราบน้ำตาให้แก่ลูก แต่ไม่ว่าจะเช็ดอย่างไร ก็ดูเหมือนว่าจะมีน้ำตาหยดใหม่ไหลลงมาทดแทนอยู่ตลอดเวลา

แม่จันทร์สะดุ้งตัวตื่นด้วยเสียงปลุกจากหมอเจ้าของไข้ซึ่งมายืนอยู่ที่ข้างเตียง

“คุณป้าครับ ยังเหนื่อยอยู่มั้ย พยายามหายใจตามเครื่องนะ ถ้าฝืน จะยิ่งทำให้ไม่สบายนะครับ”

เสียงเครื่องช่วยหายใจที่ข้างเตียงดังขึ้น ก่อนที่ลมจะถูกเป่าเข้าสู่ปอดของเธอ

แม่จันทร์มองดูเพดานของหอผู้ป่วยหนักอยู่ครู่หนึ่ง แล้วน้ำตาก็ค่อย ๆ ไหล

“คงคิดถึงลูกสินะครับคุณป้า นั่นไง สารวัตรมาเยี่ยมพอดีเลยครับ”

ซินในชุดตำรวจเต็มยศเดินเข้ามาหาแม่จันทร์ และจับมือของเธอไว้

“เดี๋ยวแม่ก็หาย เชื่อผมสิ หมอสมัยนี้เขาเก่ง”

ซินมองไปที่หมอพร้อมกับก้มศีรษะให้เล็กน้อยเป็นการทักทาย

แม่จันทร์ส่ายหน้าแต่ส่งเสียงออกมาไม่ได้ เพราะในปากมีท่อช่วยหายใจ
อันใหญ่คาอยู่

“แม่อดทนหน่อยนะ อีกสักพัก แม่ก็ดีขึ้น”

ซินบีบมือของแม่จันทร์จนแน่น และทันใดนั้น เสียงโทรศัพท์ส่วนตัวก็ดังขึ้น

“ครับ..ครับ”

ซินกดตัดสายอย่างรวดเร็ว และก้มตัวลงมาที่ข้างศีรษะของแม่

“ผมมีคดีด่วน ต้องรีบไปจัดการก่อน แล้วตอนเย็นจะแวะมาหาอีกทีนะ”

ยังไม่ทันจะมีการตอบรับ จีนก็รีบวิ่งออกไป แม่จันทร์จึงได้แต่ทอด
สายตามอง

“สารวัตรจีน สารวัตรครับ !”

หมอเจ้าของใช้ที่มัวแต่ปรับการทำงานต่าง ๆ ของเครื่องช่วยหายใจอยู่
หันมาอีกที ก็ไม่เห็นแม้แต่แผ่นหลังของจีนแล้ว

“ยังไม่ได้คุยเรื่องสำคัญกันเลย เฮ้อ เสียตายจัง”

หมอพูดพึมพำแล้วเดินไปดูผู้ป่วยอีกคนหนึ่งที่เตียงต่อไป

เช้าวันรุ่งขึ้น แม่และลูกดักบาตรร่วมกันอีกครั้งในรอบเกือบ ๑๐ ปี จากนั้น
แม่จันทร์จึงเดินไปเทข้าวออกมาจากปิ่นโตและนำมาให้จีนที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหาร

“ขอโทษด้วยนะที่ทำให้ลูกต้องรอ แม่แก่แล้วก็เลยหลงจัดปิ่นโตให้ตามที่ทำ
อยู่ทุกวัน”

จีนยิ้มให้ และรอจนแม่จันทร์นั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม จากนั้น เขาจึงตัก
ข้าวต้มร้อน ๆ ใส่ปากของตัวเอง..ข้าวต้มฝีมือแม่ ที่ไม่รู้เลยว่าจะได้กินอีกกี่ครั้ง

“แล้วแม่มีอะไรที่ยังอยากทำอีกมั๊ย”

แม่จันทร์วางซ้อนลงในชามพร้อมกับสายหัว

“คิดว่าไม่มีแล้วนะ แคได้อยู่กับลูก ได้มองลูก แค่นี้แม่ก็มีความสุขแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น แม่มีอะไรที่อยากให้ผมทำให้แม่บ้างหรือเปล่า”

แม่จันทร์ใช้เวลาคิดอยู่สักพักก่อนตอบ

“แม่เตรียมพร้อมกับความตายที่จะมาถึงแล้ว..จินป่อยแม่ให้ ‘จากไปตาม
ธรรมชาติ’ ได้มั๊ย”

จินมองนิ่งไปที่ใบหน้าของแม่จันทร์

“คำว่า ‘จากไปตามธรรมชาติ’ ของแม่ หมายความว่ายังไง”

“ไม่ต้องยื้อ ไม่ต้องพาไปโรงพยาบาล..แม่อยู่ที่บ้านนี้ตั้งแต่แต่งงานกับ
พ่อของจิน และแม่ก็อยากจะอยู่ที่นี่จนถึงวาระสุดท้าย”

จินสูดลมหายใจเข้าลึก

“แล้วจะให้ผมนั่งดูแม่ค่อย ๆ จากไปอย่างนั้นหรือ ผมทำไม่ได้หรอก”

แม่จันทร์หัวเราะเบา ๆ

“ใครบอกละ แม่ล่ะ มีหน้าที่ที่สำคัญให้ลูกทำในตอนนั้นด้วย”

“แม่จะให้ผมทำอะไร”

“ชิน..จับมือแม่ไว้ให้แน่น ๆ นะลูก แล้วคอยกระซิบที่ข้างหูให้แม่นึกถึง
คุณพระคุณเจ้า คุณงามความดีต่าง ๆ ที่แม่เคยทำ นอกจากลูกแล้ว ก็คงไม่มีใคร
รู้ว่าชีวิตของแม่ได้เคยทำอะไรมาบ้าง..แม่จะได้มีจิตสุดท้ายที่เป็นกุศล แม่ฝากลูก
ด้วยนะ”

ดวงตาของชินสั่นคลอนไปมา เขาถอนหายใจเบาแล้วส่งยิ้มเพื่อให้แม่จันทร์
มั่นใจ



“..แม่จะตายแล้วนะลูก..”

“..ผมไม่ยอมให้แม่ตาย !..”

บรรยากาศตึงเครียดตั้งแต่เช้า เมื่อหมอเจ้าของไข้ได้โทรเชิญसारวัตรจีนให้มาที่หอผู้ป่วยหนักอย่างเร่งด่วน เพื่อร่วมวางแผนการดูแลแม่จันทร์ซึ่งกำลังอยู่ในภาวะวิกฤต

“หมอคิดว่าโอกาสที่คุณป้าจะดีขึ้น เป็นไปได้ยากมากแล้วครับ”

“แต่ผมจะไม่ยอมให้แม่ตาย !”

จีนกล่าวอย่างหนักแน่นโดยไม่สนความกระอักกระอ่วนของหมอ

แม่จันทร์ประคองสติที่ใกล้ดับตั้งใจฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัว..แต่แม่คงสู้ไม่ไหวแล้วละลูก..เธอพูดในใจ

“सारวัตรครับ ผมเกรงว่า-”

ยังไม่ทันที่หมอจะพูดจบ โทรศัพท์ในมือของจีนก็เริ่มสั่น

จีนกดรับสายทันทีเมื่อเห็นว่าปลายสายแสดงชื่อของผู้กำกับที่ตนทำงานรับใช้

“ครับ รับทราบครับท่าน ผมจะรีบไปจัดการให้ทันทีครับ”

หลังวางสาย ชินก็วางเรื่องราวของโรงพยาบาลลงด้วย

“สารวัตรครับ เรื่องนี้สำคัญกับแม่ของคุณนะครับ เราต้องพูดกันให้จบก่อน”

หมอรีบตัดทวนเมื่อเห็นชินทำท่าว่าจะลุก

แม่จันทร์ลืมหูลืมตาขึ้นเพราะต้องการมองดูลูกชายผู้เป็นที่รักอีกสักครั้ง

“ผมได้บอกความต้องการกับหมอไปหมดแล้ว ทำตามนั้นครับ และอย่าลืมนะว่าผมไม่ยอมให้แม่ตาย !”

จากนั้น ชินก็วิ่งออกไปจากหอผู้ป่วยแห่งนี้โดยไม่แม้จะหันหลังกลับมา

หมอเจ้าของไข้ผ่อนลมออกด้วยความเหนื่อยใจ และเมื่อเหลือบไปเห็นว่าแม่จันทร์ลืมหูลืมตาอยู่จึงก้มตัวลงเพื่อพูดคุยกับเธอ

“ไม่ต้องห่วงนะครับ หมอดูแลคุณป้าอยู่นะ”

แม่จันทร์พยักหน้าแสดงการรับรู้

“ว่าแต่..คุณป้ามีเรื่องอะไรที่อยากทำหรือต้องจัดการมั๊ยครับ หมอนี่แหละจะช่วยคุณป้าเอง”

ผู้ป่วยปิดตาลงและส่ายหน้าปฏิเสธ

“หรือว่ามีเรื่องอะไรที่อยากแก้ไข ก็บอกหมอได้เหมือนกันนะ หมอจะพยายามช่วยทุกอย่างเลยครับ”

น้ำตาของหญิงชราไหลอาบที่ข้างแก้ม พร้อมกับทบทวนในใจถึงเรื่องราว
บางอย่าง..เรื่องราวที่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ มีเรื่องใดบ้างมัย ที่ฉันอยากเปลี่ยนแปลง

..ถ้าเมื่อ ๒ สัปดาห์ก่อน ฉันเข้มแข็งมากพอและสื่อสารกับลูกถึง
ความต้องการที่แท้จริง ไม่ว่าจะเป็นการขอให้ลูกกลางนมาอยู่ด้วยในช่วงสุดท้าย
ของชีวิต การขอลูกให้มาตัดกบาตรและกินข้าวร่วมกันสักมื้อ หรือการอธิบายในสิ่งที่
วางแผนในช่วงของการจากไปด้วยจิตสุดท้ายอันเป็นกุศล..

..วันนี้ ฉันคงไม่ต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้..

แม้ว่าสองมือของแม่จันทร์จะพยายามไขว่คว้าหามือของลูกชายสักเท่าไร
ก็กลับพบเพียงความว่างเปล่า ความรู้สึกที่ชัดเจนที่สุดคงเป็นความเจ็บปวดบริเวณ
ทรวงอกซึ่งเกิดจากการที่หมอพยายามช่วยกดหัวใจที่ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์..
เท่านั้น



ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ มีเรื่องใดบ้างมัย
ที่คุณอยากเปลี่ยนแปลง
และเสียดายเวลากลับไปไม่ได้ มีเรื่องใดอีกมัย
ที่คุณต้องเปลี่ยนแปลง



พาลิเอทีฟแคร์ ไม่ใช่ศาสตร์ของการยอมแพ้
แต่คือศิลปะแห่งการยอมรับ
กับทุกความจริงในชีวิตและความตาย
เพื่อเปลี่ยนจุดสุดท้ายให้เกิดเป็นความหมายในปัจจุบัน

นายแพทย์ภิญโญ ศรีวิระชัย (โย)
ศูนย์บริรักษ์ โรงพยาบาลศิริราช